

CASA AQUA
DUO TOCHT 2009

Levien de Kraa

Woensdagochtend half 9. Na een lange tijd wachten en een kort nachtje slapen sta ik hier weer. Aan het Zeeuwse water, de Casa Aqua ligt er weer mooi bij hier aan het Goese meer. Sinds vorig jaar ben ik niet meer aan boord geweest van deze 28-footer, sterker nog, ik heb van de zomer een week optimisten les gegeven aan het Veerse meer en daar houdt het wel mee op. Door de drukte van de afgelopen weken leef ik al een tijdje naar de Duotocht toe, gewoon vijf dagen varen, geen internet, geen mail, geen telefoon. Ik zet mijn spullen aan boord terwijl mijn vader en Theo binnen nog even een laatste koffie doen. Om 9 uur vertrekken we richting de Scheldehaven in Vlissingen. Op de Oosterschelde staat een fijne wind en met stroom mee lopen we spoedig 7 knopen, ik geniet. Vanaf de Zandkreek gaat toch de motor bij; op het Veerse meer staat niet genoeg wind en we motoren de rest van de middag richting Vlissingen terwijl we onder een enigszins bewolkte hemel de getijdenkaarten van de komende dagen bekijken.

Vanaf Middelburg zien we al enkele boten die we herkennen van de deelnemerslijst. In de haven halen we het Track & trace kastje op terwijl we de kaarten nog eens goed doornemen met z'n tweeën. Het lijkt wederom, net als vorig jaar toch weer logisch: de stroom staat vannacht tegen op de Westerschelde, dus er blijven twee opties open. Naar buiten en om Walcheren heen naar de Roompot, of wederom door het kanaal, een optie die wij vorig jaar kozen en waar we naderhand van dachten dat het toch niet de meest ideale route was. De voorspelde wind dwingt ons toch weer de keuze te maken om door het kanaal te gaan. Me dunkt dat bijna alle boten dat zullen doen.

In de haven nog een laatste entrecote naar binnen en een gezellig weerzien met enkele deelnemers die we vorig jaar hebben ontmoet. Enkele vragen tijdens de uitleg van het reglement mogen de pret niet drukken, de tijd wel helaas. Om enkele minuten over 8 krijgen we de zeilaanwijzingen en op dat moment is het al duidelijk voor ons; dit wordt een pittige race. Ellewoutsdijk is een getijdenhaven, alleen aan te lopen tussen 2 uur voor en 2 uur na hoogwater. Dat wordt zondagochtend. Aan de compleet andere kant van de provincie het Spui: stroming waar amper tegenin te zeilen is.

Aan boord overleggen Theo en ik snel en zijn het eens, gewoon het kanaal in waar we in ieder geval tot Middelburg kunnen motoren. We varen over de startlijn en draaien met ongeveer 12 andere boten richting de sloebrug. Ik kijk om en zie wederom tot mijn verbazing toch de andere boten weer naar buiten schieten. Verbazing. We motoren tot Middelburg en we trekken als eerste de zeilen op na de Stationsbrug. Weinig wind en dus zal het net als vorig jaar een lang stuk worden naar de sluis in Veere. Voor ons trekt de Dawn Raid de spi op, net als een andere boot en die verdwijnen stil voor ons in het donker. Een paar uur later arriveren we ook bij de sluis en besluiten net achter de sluis naast de Roos aan te meren voor onze (voor mij broodnodige) rust. Toch nog even een kleine borrel aan boord de Roos, waarvoor veel dank; ik slaap meer dan heerlijk...

Met opkomende zon en terwijl ik me omdraai in mijn slaapzak wordt ik ruw wakker geschudt door het starten van de motor. Theo was al wakker en ziet dat er een klein beetje wind staat. Terwijl ik langzaam de slaap uit mijn ogen wrijf en probeer te wennen aan het licht buiten kruist de Casa Aqua de haven van Veere uit met in het kielzog de grote boot van Mastenbroek; een van de boten die gister op spi ervandoor ging in het kanaal. Ik kijk naar boven en zie dat de hemel helder is; dit beloofd een mooie dag te worden. Helaas weinig wind.

We varen richting Kamperland en bovenlangs de eilanden terwijl we beseffen dat we dit stukje vorig jaar overgeslagen hebben, dit keer goed in ieder geval. Het is heerlijk buiten en terwijl de zon opkomt neem ik het roer over van Theo terwijl hij op het lange stuk richting Oranjeplaat de Spi hijst. Met zo weinig wind is het nog de moeite om het grote ding vol te varen en tot mijn irritatie loop de Dehler 31 van de heren Lagendijk uit op ons. Hoewel hij vorig jaar nog met een waarschip uiterst zijn best moest doen om ons bij te houden en met ons in de sluis te liggen ligt de situatie nu andersom.

We houden hem net bij, maar meer omdat onze spi vol staat en die van hem, die iets groter is, net niet genoeg wind vangt om echt te lopen. Even later mogen we wel even aanliggen in Oranjeplaat. Zij en een andere duotochter kiezen ervoor om de ellendige uitgang van de haven, die tegen de wind uitgevaren moet worden, te motoren terwijl ik en Theo besluiten dit ook wel zeilend te kunnen. Hoe snel kan iemand op zijn plaats gezet worden. Nog geen 20 meter verder lopen we behoorlijk vast en ik vlieg bijna de kajuit in. Met enig gevloek starten we toch maar de motor. Het kost ons motorminuten extra om weer los te komen en het smalle stuk tegen de wind in toch te motoren. Zo leren wij ook de goede les om ergens waar je mag motoren en waar je anders lang over zou doen, ook inderdaad te motoren.

De rest van het Veerse meer lopen we rustig met weinig wind en een knoop of $\frac{3}{4}$ over tot aan de sluis. Het plan was om nu Burghsluis en de Roompot mee te pakken maar we zijn nu te laat en besluiten om omhoog naar de Krammer te varen... Hier scheiden de wegen van veel boten; na het schieten van mooie foto's loopt de Tramontana snel uit op ons en de Roos besluit toch richting het oostelijk deel van de Oosterschelde te varen.

Onderweg, stroom mee en met een heerlijk zonnetje lopen we noord. Onderweg zien we nog een zeehond en over de radio klinkt een goed nummer. Het eerste biertje komt de kajuit uit en ik herinner me waarom ik zo van zeilen hou.

Wederom bij de Krammersluizen liggen we toch weer met de Tramontana en lachend roept Theo dat het wachten op ons erg gewaardeerd wordt. De situatie lijkt verbazingwekkend veel op vorig jaar... Naast ons ligt de bavaria 32 van v.Damme, ook die zien het komende stuk wel zitten. Hoewel het na de Volkeraksluizen nog wel een beetje puzzelen blijft wat nou de beste optie is. Over het Volkerak lukt het me tot het stuk met de windmolens om de twee grotere en snellere boten bij te houden. Daar draait de wind enkele graden en ik doe al het mogelijke en tot mijn grote frustratie lopen de andere twee boten snel uit. Het zal maar de vraag zijn of we nu samen met hen in de sluis zullen liggen.

Als wij bij de Volkerak in de buurt komen weten we eigenlijk al genoeg, dit gaan we niet halen. Terwijl we de sluismeester proberen op te roepen en geen antwoord krijgen zien we de deuren van de sluis voor ons dicht gaan. We komen aan en zien dat het oproepen van de sluiswachter niet mogelijk is. We moeten aanleggen en horen dat dit nog wel even gaat duren.

Dan komt een verrassend snelle boot aanvaren; de Losbol uit Goes. We vragen waar hij vandaan komt en lachend melden vader en zoon dat ze alles al hebben gehad in het zuiden. Alleen het Veerse meer, Streijensas en het Spui nog en ze hebben alles gehad. Vol ongeloof kijken Theo en ik elkaar aan. Hoe? Deze 32er loopt vast snel maar dit gaat wel heel hard. Dit moeten wel goede zeilers zijn met sterk plaatselijke wind als zij op dit moment bijna klaar zijn terwijl wij amper begonnen zijn.

Terwijl we naar buiten varen merken we waarom deze gasten zo snel zijn gegaan. De zeilen staan net buiten de sluis en terwijl ik de laatste stootwil binnenboord haal trekken ze een halfwinder uit. Deze gasten kunnen wel zeilen.

Terwijl ik wat eet schiet Theo nog een paar plaatjes van de uitzonderlijk mooie zonsondergang, de horizon kleurt steeds roder en roder. Even later snap ik dat ook dit rood staat voor gevaar, hoe roder de zon, hoe minder de wind nog wil waaien... Om een heel lang verhaal kort te vertellen; We doen, terwijl we de havenlichten van Streijensas kunnen zien liggen, nog bijna viereneenhalf uur over het stuk van amper 1200 meter. Ik merk dat ik zeilen in de nacht vooral leuk vind als er een redelijk windje staat. Ik overweeg zwemmen, peddelen, blazen, etc... Het wil niet baten en ik ben zielsgelukkig als Theo behendig de boot in een box parkeert in de haven. Ik heb niet eens meer de puf om mijn tanden te poetsen en val onmiddellijk in slaap als mijn hoofd het kussen raakt. Wederom slaap ik zoals ik zelden slaap. Een lange dag op het water, het zonnetje en de frisse lucht zorgen voor een hele diepe slaap...

's ochtends na een frisse douche in de haven en een hartelijk ontvangst van de havenmeester (complimenten aan de organisatie voor het op de hoogte brengen van alle havenmeesters) zien we dat zowel de Losbol en de Tramontana in de vroegte vertrokken zijn. Naar alle waarschijnlijkheid richting het Dortsche Kil. Mijn voorstel om vanochtend richting Tiengemeten te zeilen, dat te rond en daarna eind van de middag het Spui op met mij mee, en eraf met mij mee lijkt me een betere optie dan vroeg op. Samen met de Bavaria lopen we in een nek-aan-nek race richting de haringvlietbrug. Hij zeilt iets hoger, maar tot mijn grote plezier wij iets harder. Ik weet dat hij de brug zal moeten nemen terwijl Theo er vrij zeker van is dat wij onder de brug door kunnen. Voor kleine schepen in de duotocht zal een deel van de winst toch van deze kleine voordelen moeten komen.

Terwijl we aan de wind richting brug lopen begin ik me toch af te vragen of de brug hoog genoeg is, en twijfel of dit wel een goede zet is. Liever een stukje om dan een halve mast. Nabij de brug neemt Theo het roer over en gooit de boot om terwijl hij kort de motor in z'n achteruit bij zet; "even kijken of het kan...". We lijken eronderdoor te kunnen en draaien de boot en zeilen onder de brug door richting de onderkant van het eiland. Winst... Als we bij het eiland aankomen zien we de brug opengaan en al snel zet de Bavaria de achtervolging in. Dan zien we achter het eiland de Losbol vandaan komen... Die hebben het hele stuk gedaan, laten Tiengemeten liggen en we begrijpen dat zij de beste strategie hebben gehad in dit geval. Misschien hadden we toch wel vanochtend vroeg moeten vertrekken?

Met de weinige wind die er is besluit ik me maar te gooien op de enorme voorraad eten die Theo aan boord gehesen heeft. In elke kastje en hoekje is er wel een blik soep, een brood, een kaasje weggestopt en terwijl we langzaam opkruisen richting het westen eten en drinken we in ieder geval goed. "de grootste bedreiging voor een zeiler is uitdroging" waarschuwt Theo me terwijl we samen nog een biertje opentrekken. Zelfs met amper wind en een goede twijfel over de route zit de sfeer er in ieder geval nog in.

Tegen de tijd dat we bij het einde van het eiland aankomen begint de discussie. We zijn te vroeg voor mij mee, wat zou betekenen dat we nog een tijdje voor anker moeten gaan als we het Spui willen doen met mij mee. Eigenlijk is het voor ons wel duidelijk... Deze route is met deze wind en de voorspellingen voor zaterdag en zondag niet haalbaar; het kost teveel tijd en het is nou eenmaal niet de leukste route. Toch gaat het tegen onze gevoelens in om nu al te accepteren dat we het niet gaan halen. Twijfel.

Uiteindelijk wordt de beslissing genomen. We slaan het Spui over en zullen de hele Oosterschelde en Ellewoutsdijk komende dagen doen om de eer te redden. Dan hebben we in ieder geval het rondje Tiengemeten gedaan en die tien punten binnen. Ik moet zeggen, de beslissing is geen makkelijke maar het voelt wel goed. Dan zeilen we vandaag nog een eind, terwijl we anders gaan pielen op een kleine stukje water. Ruime wind terug naar de Haringvlietbrug leert Theo me nog even de fijne knijpjes van het spinnakeren en we lopen met amper wind toch nog ruim 5,5 knoop. Met wederom een prachtig zonnetje lopen we heerlijk naar de Krammer terug. Dit gaat goed en er komt weer hoop dat dit wel te halen is. De wind lijkt zelfs nog aan te houden maar tegen de tijd dat we samen op de dijk staan aan de Bruinisse kant van de Krammer zien we dat de wind wederom is gaan liggen. Balen, maar we zijn het eens; we hebben echt een heerlijke dag gehad. Uitzonderlijk mooi weer voor eind september, een beetje wind, en een heerlijk wijntje in de kajuit. Het voelt goed.

Bij zonsopgang steekt de wind weer een beetje op en terwijl Theo een eitje met spek bakt in de kajuit zeilen we met amper 5 knopen richting Zierikzee. Vlak voor de Zeelandbrug neem ik nog een frisse duik in het water en voor Theo met zijn ogen kan knippen sta ik me al af te drogen. De temperatuur van het water valt me toch een beetje tegen... Tegen de middag valt de wind weg en we besluiten door te gaan naar Burghsluis voor een welverdiende biefstuk met friet. Met net 1,4 knopen op de teller drijven we tussen de vissersboten langs de platen, heerlijk pratend over verre zeereizen, boten en zeilverhalen. Ondertussen staat de thermometer op bijna

26 graden en er is geen wolk te bekennen aan de hemel; ik begin bruin te worden. Als we iets later bijna op een vissersboot drijven overleggen we opnieuw; Burghsluis gaan we niet halen met deze stroom en geen wind, dus drijven we straks het stuk terug. Het is nu ook wel duidelijk dat deze race voor ons niet meer haalbaar is. En we willen toch biefstuk. De organisatie wordt gebeld en we horen dat er op dat moment nog maar 5 boten aan de race meedoen. Wij melden af, dit is niet haalbaar en je moet toch goed eten. We starten de motor en horen aan de andere kant van de geul een hoorn afgaan. De Capricorn ligt daar voor anker en we besluiten een biertje met ze te gaan doen. Ze vertellen dat ze bijna 2 dagen in de Roompotsluis met motorpech gelegen hebben, dat gun je ook niemand. Zonde, maar complimenten voor de uiterst vrolijke ontvangst! We motoren het laatste stuk naar Burghsluis om erachter te komen dat het kleine restaurantje waar we vorig jaar zo lekker gegeten hebben, verbouwd wordt en niet open is. En nu?! Binnen enkele minuten liggen we weer buiten waar het ondertussen weer een beetje is gaan waaien. We spinnakeren met ruime wind en enkele knopen richting Zierikzee waar we heerlijk bij Auberge Maritime gaan eten, een heerlijk wijntje drinken en nog veel lekkerder slapen. 's Ochtend besluiten we de boot maar naar Goes te brengen en met de auto naar Vlissingen te gaan. Het heeft ook geen zin om hem nu te gaan brengen terwijl we dan morgen weer terug moeten motoren. Onderweg nog extra genoten van het goede weer, kleine bruinvissen die ons vergezellen richting Goes en een vriend van Theo die verbaast vraagt waarom we motorren?! We vertellen het verhaal en hij lacht. Volgend jaar is ook hij van de partij met de duotocht. The news seems to be spread...

Als we 's avonds in Vlissingen aankomen en alle verhalen horen dan merk ik dat wij echt niet de enige zijn die dit niet hebben gehaald. Mijn complimenten aan Jan Mastenbroek, die als enige de tocht uitvaart. Misschien nog wel knapper de schipper en maat van de Losbol, die het op iets meer dan een uurtje niet haalden omdat de maat zijn bul nog even op moest halen tijdens de race en dus nog een halve dag aan de kant heeft gelegen.

In de auto naar huis geniet ik nog na van afgelopen dagen. Wederom wil ik de organisatie, andere deelnemers en alle anderen ontzettend bedanken voor heerlijke dagen. Daarnaast natuurlijk Theo, die me vanaf kinds af aan heeft leren zeilen in een bootje bij Oranjeplaat, en ook nu nog de fijne kneepjes van het spinnakeren uitlegde. Dank! Volgend jaar hoop ik er weer te zijn!

Met vriendelijke groeten,

Levien de Kraa

Maat op de Casa Aqua